



ardziv

upShe

The Official Publication of the Armenian Youth Federation of Canada

Winter | Ձմեռ | 2014

25 ՏԱՐԻՆԵՐ ԵՏԷ

SUPPORT SYRIAN ARMENIANS

We need your donation today in helping
ensure the survival of Syria's Armenians.

www.supportsyrianarmenians.ca



Ardziv is published by the Armenian Youth Federation of Canada and distributed free of charge within the community for those who strive for the national, social and economic liberation of the Armenian people.

The opinions expressed in Ardziv are not solely and necessarily the opinions of the Armenian Youth Federation of Canada. Ardziv encourages all Armenian youth to express their thoughts freely in this publication.

Financial contributions may be made to the following address:

**45 Hallcrown Place
North York, Ontario
M2J 4Y4**

Cheques should be made payable to "Ardziv Magazine"

If you would like to contribute to Ardziv, please submit your articles to ardziv@ayfcanda.org. You can also submit your material directly on our website at www.ardziv.org/contribute

Contributors

Kamee Abrahamian	Rupen Janbazian
Varak Babian	Serouj Abrahamian
Karnig Hasserjian	Tamar Najarian
Manoug Alemian	Arpi Akellian
Chris Joly	Dr. Nadia Injeyan-Tatikian
Garen Hasserjian	Daron Halajian
Nairi Sharabkhanian	

Cover: Courtesy of Armenpress, December 7

Creative Director

Roubina Keushkerian

Editorial Board

Rupen Janbazian
Varak Babian
Daron Halajian
Karnig Hasserjian
Hovig Tashjian
Nazeeg Haneshian

Special Thanks To

Hasmig Babian
Lori Janbazian Sarkisian
Khajag Koulajian
Sarig Babian



PAGE
TWELVE



PAGE
SIX



PAGE
FIVE



PAGE EIGHTEEN



PAGE FOURTEEN

IN THIS ISSUE

Editorial	pg 4
Dear Armen	pg 5
Petty & Proud	pg 6
Suit Up	pg 8
People Talk	pg 10
A 27/4 Hai Tad Whirlwind	pg 11
My 3 Weeks at the Hamazkayin Forum	pg 12
Մյուսի Խօսք՝ Նորագիր Անդամներուն	pg 14
ՀՅԴ Երիտ. Ելույթ Տիգրանակերտ	pg 16
Reducing the risk of 1988	pg 18
Բանաստեղծութիւններու Անկիւն	pg 20
Կռունկին Կանչը Հեռաւոր Պանդուխտին	pg 21
Ինչու՞ Մեր Երիտասարդները Հայերէն Չեն Խօսիր Իրարու Հետ	pg 22
Who will be our Mandela?	pg 24
Մեր Լեզուն	pg 26
I came, I saw, I conquered	pg 27

EDITORIAL

IT SEEMS THAT OUR COMMON HISTORY COULD SOMETIMES SEEM STRANGELY... NUMERICAL. 301 MARKS THE YEAR OF CHRISTIANITY, 1915 IS FOREVER DRIPPING BLOOD RED, 28s IN MAY AND 21s IN SEPTEMBER. WE HAVE RECENTLY PASSED 25: A QUARTER CENTURY AGO, AS SPITAK AWOKE IN HORROR.

Across the ocean, we held them close in our hearts. Our diasporan bonds were being strengthened with families from the ancestral home. We rallied and sent our love and support in aid packages and fundraisers. A break was ahead in the future and many a first steps were taken then.

As we reflect once again on the over-nuanced relationship between “home” and “away”, we realize that the time and the place for those emergency care packages (no matter how lovingly packed with care) have ended.

In the quarter century it has taken to just recently embrace that shift in mentality, we have seen a myriad of shifts and changes. There have been success stories and disappointments, first attempts and second chances. At the core of it all, the reality is that economics managed to trump even natural disasters with huge emigration numbers leaving untold shoes unfilled.

And now a new era, and now more than ever- a need for hope and optimism. Bold steps have never been more appropriate and the need to focus on action is imminent. Armenia needs to run on homegrown mechanics- this is something most of us would agree upon. Another point of accord should be a call to those of us with feet not firmly planted on ancestral soil, to offer ourselves in the truest selves. Perhaps it is a time to take the coaching off of the sidelines and into the team huddle. Perhaps a reflective look when we envision a role to be fulfilled? Perhaps a thought or two in the new year about a personal definition of “hands on”.

As we cast our gaze into 2014, only one thing is for certain: we have countless milestones ahead.

Մեր պատմության մեջ կան յատկանշական թուականներ. ֆրիստոնէութեան պետական հռչակումը 301-ին, մեր յիշողութեան մեջ միշտ արիւնով թաթխուած 1915-ը, պանծալի թուականներէն 1918 Մայիս 28-ը եւ 1991 Սեպտեմբեր 21-ը, իսկ քառորդ դար առաջ 7 Դեկտեմբեր 1988-ի աղէտալի երկրաշարժը, որ ահով դիմաւորեց Սպիտակը:

Հազարաւոր մղոններ հեռու, սփիւռքեան գաղթօճախներու մեջ, մասնակից դարձանք մեր հայրենակիցներու ցաւին ու վիշտին: Աշխարհասփիւռ հայ ժողովուրդը բարոյապէս եւ նիւթապէս զօրավիգ կանգնեցաւ հայրենաբնակ մեր քոյր-եղբայրներուն, ընելով իրենց անկարելին եւ այնպէս, հեռաւորութեան պատուարները քանդուեցան եւ կապերը առաւել եւս ամրապնդուեցան:

Այդ տխուր թուականէն 25 տարիներ ետք, մեր հայրենիքը այսօր ազատ ու անկախ է, սակայն ան կը գտնուի նոր բուլի մը աղէտի սեմին արտագաղթին: Հայաստանի տնտեսական վիճակն ու ընկերային դժուարութիւնները պատճառ կը դառնան, որ տարուէ տարի բազմանալ արտագաղթողներու թիւը:

Այսօր, որեւէ ժամանակէ աւելի մեր պարտականութիւնն է լաւատեսութեամբ եւ վաղուայ յաջողութեան յոյսի տեսլականով գուրգուրալ եւ աջակցիլ հայրենիքի բարգաւաճման: Անցած են այս օրերը, որ օգնութիւնը կրնանք տուիներու մէջ գետեղել եւ օգնականերով հասցնել հայրենիք: Մեր բոլորին պարտականութիւնն է, անտեսել աշխարհագրականօրէն ստեղծուած հեռաւորութիւնը, դրական ներդրումով նպաստել հայրենիքի վերելքին:

Թող նոր տարին համայն հայութեան համար, հայրենիքի թէ արտերկրի, ըլլայ բարի եւ օրհնաբեր, առաջնորդելով մեզ՝ դէպի լուսաշող ապագայ:

Dear Armen

By: Kamee Abrahamian

My attraction to Armen Ohanian's story is rooted in mutuality. Her self-proclaimed life as an artist in exile is analogous to my relationship to the Armenian culture as a female artist. Armen's story is contemporary even for current times. Born as Sophia Pirkoudaghian in 1887, Armen was a survivor of the anti-Armenian pogroms in Baku. She later embarked on a career as a dancer and actor, studying in Moscow then living in Iran where she helped found the national theatre. After adopting a new stage name, Armen toured as an Oriental dancer through Egypt, the Caucasus, then into Europe. Armen lived in Paris in the Belle Époque, during which she enjoyed the company of famous artists and politicians. She committed herself to communism and published her memoirs and poetry. Eventually she married a Mexican diplomat and moved to Mexico City where she opened a school of dance. The last known record of her life was a visit to Soviet Armenia where she offered a part of her documents to a local museum. She continued to write and translate in Mexico until her death, the year of which is unknown.

There is still much about her life that is undetermined and many of the facts in her biography are constantly being updated. In my frequent conversations with Armen's biographer, I am often informed of new facts and mysteries about her life, which sent me back to the script for adjustments. One example of a vital detail that Armen intentionally hid from her memoirs is that she had a daughter. The reason for this omission can only be speculated, as we have no contact with her offspring. It has been suggested that we film a documentary or biopic; but after struggling to unearth this woman's life I realized that it would be impossible to capture her spirit on screen using a traditional approach. Armen was extremely clever in her masking and unmasking. Alas, instead of sifting through variances between biographical facts and the fiction she weaved into her writing, I decided to collaborate with my production partner and writer d lee williams on a fictionalized tale about the search itself, in a way that is accessible to all audiences. The goal is to embody Armen as the mystery that she is, to present a narrative that personifies the struggle that is to know her completely. Through this process we invite the viewer on a journey through the layers found in the mind of a true artist, an eternal struggle with identity, and the infinite search for a true home.

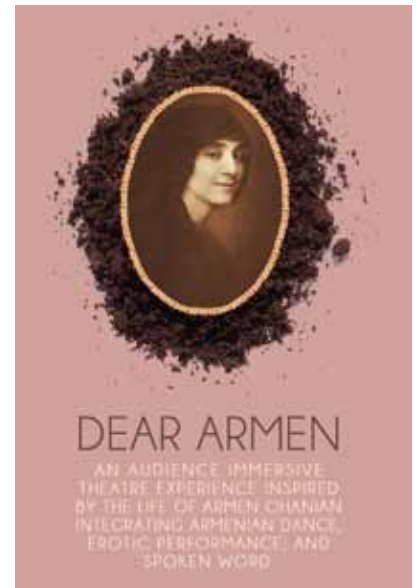
* * *

The idea to build a theatre piece inspired by Armen Ohanian was suggested to me by Oksana Mirzoyan, a filmmaker who currently lives in Yerevan and used to work for OneArmenia. She encouraged me to apply to the Shift Initiative, which allowed the public to vote on a project that transforms an element of Armenian culture. The winner would receive the support to fund their project. At around the same time, Lara Aharonian (director of the Women's Resource Center of Armenia) told me about

Armen and suggested that I do some research on her. My creative team and I came up with the idea for Dear Armen and applied to the initiative. Our failure to win the contest did not discourage us in the least. Lee and I had been talking about working together on a creative endeavor for quite some time and we were determined to bring Armen's story to life, on our own terms. Our main objective down the line is to make a film, but since we all had experience in theatre, we decided to start off with a play.

Dear Armen debuted in Yerevan in the back room of The Club in September 2013. We wrote it in English then had it translated to Armenian in order to make it accessible to the locals. This was a huge obstacle for our team because neither Lee nor I spoke Armenian as fluently as we used to when we went to Armenian school, and the third member of our team wasn't even Armenian. Then there was the issue of our respective political backgrounds. I don't have to elaborate on women's issues in Armenia. Frankly, I don't even think I have the patience to argue about it anymore. Don't even get me started on women's lives in villages. All I will say is that it is not easy to live in Armenia, let alone to be a woman there. I'm from Canada but I've spent enough time in Armenia to know that there are problems, just like any other country has. I definitely don't want to discuss gay rights either because that conversation has – sadly – barely been cracked open in that region in general. It was a huge struggle for us to put this together in a way that would allow us to feel like we were standing up for the issues we were passionate about without being culturally insensitive. That's probably why it was received so well in the end – because we weren't aggressive in the delivery of our story and message.

It is important to recognize that Ohanian's story, which can be compared to the likes of inspirational figures such as Sarah Bernhardt and Frida Kahlo, is quite contemporary even for current times. It has the potential to appeal to a universal audience as well as Armenians. That being said, the desired impact of this project is to engage the prolific dynamism of the Armenian woman and nurture the progression of a pivotal social issue that is prevalent in the frontlines of contemporary cultural discourse in Armenia. My goal is to co-create a piece of interactive theatre that will transfer these strengths, whether they be considered sensual, artistic, maternal, or mystical, to audiences who will walk away feeling energized and moved by Ohanian's legacy. If these goals are met, I can only hope that those who are inspired will embody this experience in their own lives and pay it forward – to loved ones and strangers alike – therefore taking one step closer to the transformation and evolution of women's issues and the future of Armenian culture. □



ABOUT THE AUTHOR: Kamee is a multidisciplinary artist, performer, and curator born in Toronto, Canada. She studied cinema and political science at Concordia University in Montreal. She recently received her masters in expressive art therapy at the European Graduate School, with a specialization in digital media and education.



PETTY PROUD

By: Varak Babian, "Simon Zavarian" Chapter

"Are you Turkish?"

"No, I'm a Kurd."

"Perfect. I'll take a doner combo to go."

In that moment I managed to feel both petty and proud.

I was flirting with a multitude of emotions while breathing in the Berlin air. The city struck me as being unassuming- practical and powerful. Guidebook armed, I tried to wet my whistle with the important tourist destinations. A discernible narrative seemed to make itself clearer with each site we visited. A humility best described as a sense of being proud of the present, while remaining mindful of the past.

The Holocaust Memorial. A mazelike structure as far as the eye can see, each brick representing a lost life. Uniformed police patrolling the vicinity, making sure the grounds were respected. Making sure people were acting... kosher, if you will.

The Berlin Wall. Constant reminders of an unfortunate past, not tucked away ... Proudly on display: a representation of change, physical proof of a once conflicted national identity now serving as a beautiful canvas, bitinglly emblazoned with anti-fascist, anti-war folklore.

The Underground Transit. Dramatic, over-sized posters offering a cash reward for any information on octogenarian, ex-SS culprits posted up alongside subway stops. Clear messages of restoration and reparation are everywhere.

I was jealous.

While I indulged in this Bavarian metropolis, one of the cosmopolitan capitals of the world, I just couldn't seem to get over the broad Turkish tint marking the city. Whether it be snippets of floating phrases or

lavish posters promising the best lehmechoun outside of Anatolia, I was shocked to feel so anxious, so defensive. I tried to reason with myself, to come up with excuses of why I was feeling so uneasy. Understand why my back remained so bristled. My internal pep talk was interrupted by an uneasy narrative.

I strongly believe that change can only happen effectively through discourse- from within Turkey. The new generation in Turkey will help battle years of nationalistic pride and ignorance and we will rise out of this denial together. This will lighten their own psyche, balance out their universal karma and it needs to happen just as much for the culprit as for the victim.

These are not groundbreaking "Aha!" moments and they have all been discussed with friends over an array of double doubles, but there I was- feeling threatened. The elderly Turkish man with the sweet smile selling cigarettes curbside made me uneasy. Did he see me as an enemy? Did he know I was Armenian? Was the cabby blaring Ibrahim Tatlis in his rusted Toyota really a threat? I am jaded, I am stubborn. I manage to feel both petty and proud.

I scratched my head, often enough until the itch seemed to tide and I recognized what had the hairs standing at full attention. Here I was in the city that seemed to write the book on how to atone for past mistakes, how to reconcile and move forward- and the only thing that I seemed to be able to see was the overwhelming population that represented those who refused to admit, to atone and to reconcile. The Turkish diaspora in Germany is remarkable- in numbers and daily influence. They presently make up the largest ethnic minority and the loosening of trade and immigration policies seems to nearly guarantee that these numbers are on a steady incline. They have influenced daily habits with doners and lehmecun overtaking brats and wurst. I nearly stopped dead in my tracks when I saw a very

blonde, very Aryan looking German miss the closing doors of the subway tram. Not because he had miscalculated (a stereotypically very un-German move) but because of the swear words that tumbled out of his mouth afterwards. All very blue, and very Turkish. Though seemingly inconsequential, daily vernacular and street food say quite a bit about the cultural makeup of a city.

How had the reverse affect and influence not taken a foothold? Why were Turks living in Germany not absorbing and assuming the modern sensibilities of admitting, atoning and reconciling and exporting them back home on the same track which they seemed to be using to import their Anatolian conventions?

* * *

17 Hardenbergerstrasse? Yes...very close.10 min away, right beside the zoo.

I was making what seemed to be a pilgrimage. A pilgrimage to an address that I had come across over the years. In history books and in anecdotes, it was a place that seemed to invoke a sense of national pride, a place where strength and dignity were restored.

A text message response to whether or not the address was familiar to those back home. Of course, was the immediate response. "The place where the beast fell"

The very place that marked the end of Talaat Pasha's life.

The very place that seemed to end a sort of pilgrimage.

Pouring over court transcripts, first person accounts, journal and diary entries - a route is planned. We know that a young Soghomon Tehlirian turned his life over to this act of redemption. He rented a room a stone's throw away and plotted his life's great calling. A candle of some sort, to light at the altar of all those who has perished. Alternatively, a chance to spit in the devil's eye.

I walked, making my way to what would have been his apartment. Soghomon was a young man, close to my own age. Did he know that his actions would have been not only remembered, but paid homage to so many years later? I felt my heart race. This was the

place where my idol had hung his hat while wrestling with the horrific memories of slaughter. Talaat had lived across the street, a few steps in a single direction. How many times did he stand just where I was standing, and ponder his fate? I starting hitting pavement, crossed the same crosswalk, walked towards the same merging street. 17 Hardenbergerstrasse. It took 7 minutes to get to that spot. The streets had gone through many facelifts since then. I looked for a plaque- tried to find some documentation, some proof. I felt my body tense up as I tried to put myself in his position. 24 years old, standing above the man who helped orchestrate the genocide of his people, of our people. I flashed back to the present and realized I probably looked a tad out of place. Taking pictures of a residential street, pacing back and forth on the same block, trying not to discount my revved up emotions.

Memorials.

Lit candles.

Tombs for unknown soldiers.

Altars and incense.

17 Hardenbergertrasse.


* * *

Berlin was impactful and while I was there, a thought blossomed that I return to now and again. Several months later, I seem to revisit the same romanticized images. I desperately wish that one day I am able to walk the streets of Turkey. Pay my respects and soak in the Armenian Genocide memorial, read the plaques shedding light on a gruesome past and the promise of decades of humility. Visit the old Armenian quarters and Museums of Genocide and Tolerance.

I want to not feel threatened by a middle aged Turkish couple. Be able to argue to merits of the best lehmacun outside of Anatolia, maybe even bob my head to Ibrahim Tatlis. As much as I can dream of a smooth existence and exterior, I will always have an emotional scar, one that will never heal.

I'd love for that scar to stop being pricked and fade to a light pink. I think we would all benefit from some imported Anatolian ointment. □





SUIT UP

By: Karnig Hasserjian, “Simon Zavarian” Chapter

Nearly every day we hear about something else Armenia needs. Environmental regulations, dissolution of monopolies, elimination of oligarchs, free and fair elections, a strong Diaspora, a strong Artsakh, gender equality and the elimination of domestic violence – The wish list goes on. We’ve all gotten used to thinking if we could only have that one crucially important missing piece of the puzzle (pick any from the list above), then everything else would come neatly to its place. Personally, I can’t help but be frustrated by our tendency to spot problems and assign blame as though we are international bystanders. We all know the end results we seek, and the impressive and sudden reforms that could conceivably get us there – but perhaps we have to stop looking for get-rich-quick schemes. As it is for all developing nations, it is a long hard road to prosperity. It is for this reason that I prefer to analyze circumstances, not with the hope of finding yet another individual or corporation to blame Armenia’s problems on, but rather to look for ways to leverage our strengths to overcome our weaknesses.

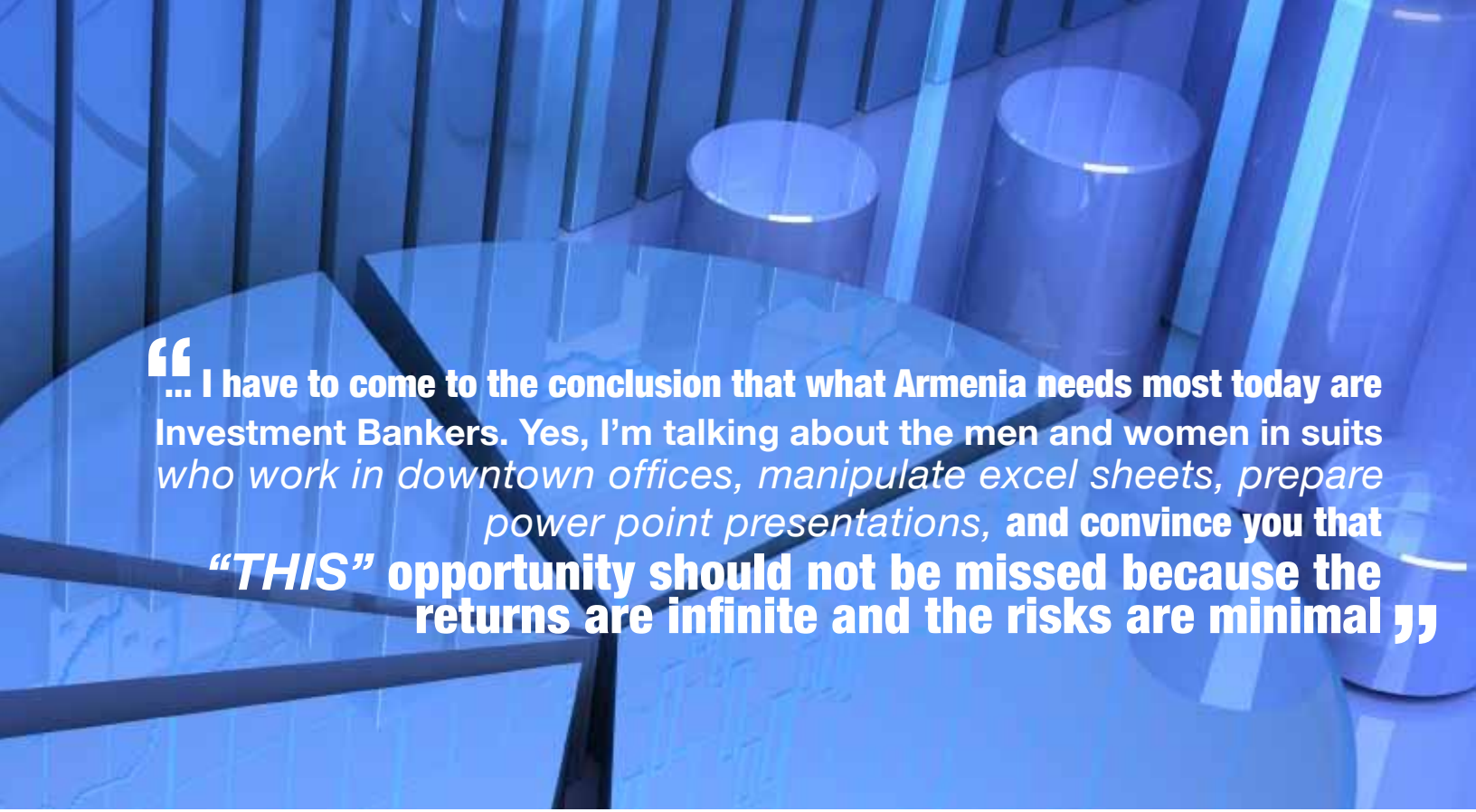
From my point of view, the most important vitally critical area of concern for Armenia is its economy. All other social and environmental matters will have a fighting chance to come to a resolution if the economy can stand on its own two feet. It is based on this belief, and the approach I mentioned above that I have to come to the conclusion that what Armenia needs most today are Investment Bankers. Yes, I’m talking about the men and women in suits who work in downtown offices, manipulate excel sheets, prepare power point presentations, and convince you that “THIS” opportunity should not be missed because the returns are infinite and the risks are minimal. In other words, these are people that try to convince you that this investment opportunity has a risk-return profile that has been underestimated by the market, and you have had the good fortune to stumble upon this rare opportunity.

At the risk of upsetting critical readers, I will oversimplify the mechanisms by which the Armenian economy works, in order to point out some of the basic high level relationships without allowing micro factors to distract from the bigger picture. Every year a significant percentage of the population decides to leave

Armenia, due to unfavourable working and living conditions, while the economy manages to grow (just barely), and the currency manages to stay relatively stable. Unemployment remains a big problem, and most of the economic growth does not accrue to the lower or middle class. This creates further divide between the rich and the poor and pushes those who can to leave and look for opportunities elsewhere. The reason the growth of the economy is limited is that most of the businesses are owned by a handful of families, and they are predominantly concerned with importing products and services. The lack of competition eliminates the imperative for growth, which drives most capitalist countries, while the lack of exports leaves the dram at risk of depreciating. For an economy that has an extreme trade deficit (that is, significantly more imports than exports), the risk of currency depreciation is a major threat to long term stability. Very few companies export anything out of Armenia, for various reasons, and this means most of the economic growth and currency stability is actually attributable to the spending from cash remittances that are funneled into Armenia by the Diaspora, and the demand generated from tourism.

The manufacturing and tech industries of the Soviet era, in which Armenia played an instrumental role, came to a dead halt in 1991. Today, major geographic and political constraints hinder the manufacturing and exporting of physical goods. On the sidelines, various other budding industries such as IT and outsourced financial services are attempting to change the economic landscape of Armenia. Unfortunately, the development of these new sectors is heavily restricted by a lack of access to capital. By nature, most of these start-ups are lean and carry few physical assets which can’t be used as collateral for debt financing, preventing them from accessing the cash necessary to grow and deterring new start-ups from attempting to develop these new industries.

Although we have seen a slightly growing economy over the last number of years, it is an unsustainable system, which depends on cash remittances (from the Diaspora), tourism (from the Diaspora), and mining of non-renewable resources. The biggest problem with this vicious cycle described earlier is that at some point, the cash



“... I have to come to the conclusion that what Armenia needs most today are Investment Bankers. Yes, I’m talking about the men and women in suits who work in downtown offices, manipulate excel sheets, prepare power point presentations, and convince you that *“THIS”* opportunity should not be missed because the returns are infinite and the risks are minimal””

remittances that enter the country to fund the families living in Armenia will stop as a result of entire families emigrating and no longer needing to support members living in Armenia. At some point, all that will be left are the extremely poor, who can neither afford to leave nor to purchase the monopolized expensive daily necessities. The growth will cease, and even the rich oligarchs that own all of the large businesses in Armenia will see their wealth stagnate. Although we don’t look admiringly at these folks, we should assume they know a thing or two about business, and the most important thing they know is to sell at the maximum valuation.

Armenia is for sale, everyone! Some of the oligarchs may stick around out of pride, but the rest are ready to liquidate and move on at the first sign of stagnation. The only problem is who will they sell to? When the disparity between the rich and the poor is so large, and a public market for the liquid sale of equity is nearly nonexistent, the only option these individuals have to sell it to foreign investors. This is not a new phenomenon and it has already started with the selling of many of Armenia’s assets including the cognac factory, electric network and generation facilities, and will likely continue for years to come. The only thing worse than having corrupt oligarchs with monopolies and paid politicians ruining Armenia’s economy is foreign monopolies ruling Armenia’s economy and controlling the politicians that make the rules.

So, when I say Armenia needs investment bankers, I am actually quite serious. We need these suits to do what they do best and convince the wealthy oligarchs to sell, and for investors to buy. The important caveat is that the investors are you and I. Developing the public securities market (which actually already exists) to encourage investments from the Diaspora, as well as from Armenia is, in my opinion, the only way to avoid continuing on the path of selling off our assets to foreign buyers. It is a solution that aligns the business interest of the oligarchs with the nationalist interests of all of us who dream of a better Armenia.

If you want to jump-start an economy, you need to invest into it. Besides donating money for the crucially important social and environmental problems we see in

Armenia, it is time to invest money into solutions. Instead of blaming bad businesses and governments for being evil and corrupt, we need to invest in the good ones. Each of us has a different opinion on the most urgent issue in Armenia, and developing the investment banking sector, primarily with investments from the Diaspora, can allow each of us to invest in the businesses that work towards our particular ideals. The sectors that can transition Armenia’s economy from a groggy post soviet nap to an innovation-gear economy can finally access the funding they require to prosper. Creating this infrastructure involves improving the existing securities rules and regulations, and equipping regulators to be able to enforce the rules. Luckily, we don’t need to reinvent the wheel.

Yes, the existing environment for investing in Armenia is far from ideal which is a good reason why the infrastructure for public ownership of corporations is so primitive. However, the positives in the case of successfully developing it are immense and necessary. Public ownership of the largest corporations means no single individual will be in a position to manipulate government. Who knows, maybe with no single person to be accountable to, the government will actually work towards the betterment of society as a whole. This system would also create a Diaspora that is no longer only connected to its homeland by its thoughts, prayers, and good wishes, but rather with an economic interest. We can sit and watch others buy Armenia at a discount, or we can take a chance and put our money where our mouth is! Now all we need are some investment bankers...

I have purposely oversimplified the investing environment and the proposed correction plan, by ignoring the obvious shortcomings and difficulties of achieving what is inherently the development of a transparent, effective and liquid, venture capital and capital market environment. This is not the solution that will save Armenia, but it’s what I believe best addresses the threats outlined above, taking into consideration the lack of trust I have in our own government to take any positive steps. I share these thoughts with the hope that it will spark discussion around investing in the future of our homeland. □

People talk.

Winter is a time for extra layers, twinkly lights and a smattering of holidays. It's also been labelled the hardest time for new Canadians to settle in: the snowfalls, different celebrations... How do winter and its holiday season make you remember different traditions and holidays, celebrated throughout the year, from "back home"?



Nao
Japan, 25
Dishwasher / Musician

I miss Nebuta Matsuri. It's a big festival in Japan, with very impressive lanterns and floats. The floats usually are of important people: sometimes mythical heroes, sometimes actors.



Evelyn
Trinidad and Tobago, 46
Accountant

The way Christmas is celebrated here is so different than back home. More family, less material. It's a time for us to break bread together... rather than spend, spend, spend!



Kiyaol
Korea, 18
Student

Chuseok is big in Korea. It's a harvest festival in the fall season. Beautiful scenery, beautiful food.



Ali
India, 34
LT

I'm lucky that I can often celebrate traditions here. Diwali of course is always nice. Celebrations happen more in certain pockets of the city obviously. It is still nice. I miss the grandness of it in India sometimes.



Larissa
Kazakhstan, 54
E.S.L Teacher

I left 20 years ago, while still under the Soviet Union. There were holidays brought by the revolution that I remember, but don't miss. I definitely wouldn't want to celebrate them here. I welcome the chance for new celebrations.



Ali
Iran, 42
Orthopedic Surgeon.

Yalda ...It's the longest night of the year, at the end of June I miss celebrating it. We get together with family, friends. A lot of customs to protect us from negative things that might happen in the future. It's tradition to serve many different kinds of fruit. Especially pomegranates.

A 24/7 Hai Tad Whirlwind

By: Manoug Alemian, "Levon Shant - Pegor Ashod" Chapter

I would like to start off by mentioning what an amazing experience my time at the Washington DC offices of the Armenian National Committee of America (ANCA) has been.

No sooner had I arrived from Montreal- after a fun-filled 16-hour train ride- that we went straight to the Father's Day Soorp Khach Armenian Apostolic Church picnic, a great opportunity to meet with fellow interns. As an AYF Levon Shant/Pegor Ashod Chapter member, I was quickly recruited to help with the AYF Olympics, and donned the now famous Arpa the Eagle costume (in 90 degree heat and excruciating humidity) while two stepping with children and AYF supporters alike.

I knew then: this was going to be an unforgettable eight weeks.

The next day, my exciting journey in the ANCA office began. As the rest of my colleagues arrived, the work began. We started with the annual ANCA internship ritual – the newspaper project. We reviewed a full year's worth of Armenian American newspapers, clipped any mentions of Members of Congress, and distributed the articles, with personalized letters, to their respective offices. In the meanwhile, the entire team was constantly bonding and we all became quite close, quite quickly.

My individual project was about the Syrian conflict's impact on Christian and Armenian minorities living in the country. It's a tough project – both on a communal and personal level. Certainly our community has been vicariously living through the tragedy of the civil unrest in Aleppo, and other cities – following the daily reports from our community on the ground – and are looking to assist in any way possible. The project was even more poignant and personal for me – who like tens of thousands of Armenians in the U.S. and Canada have relatives personally affected by the tragedy.

I attended Congressional hearings on the topic, and was tasked to prepare a primer on the situation in the region. This was used to help ANCA and Armenian American groups around the country prepare for a State Department / USAID briefing on the topic. It was quite thrilling to realize the immediate impact of the work we were doing.

In addition to our main projects, we had a slew of additional shorter-term projects to complete, like helping our regional and local chapters rally support for pro-Armenian provisions of the 2014 Foreign Aid Bill. That was an opportunity to speak with and get to know Armenian American activists from across the U.S. and encourage them to contact their legislators – an effort which really showed what a vast and committed community we are lucky to be part of.

Perhaps one of my favorite efforts this summer was working with our Executive Director Aram Hamparian and my fellow interns to strengthen the Armenian social network. It started out with helping the ANCA

team set up its first-ever LIVE Hangout on the ANCA's Google Plus page. Aram was a pro from day one – and by the second Hangout – we were ready to advertise to the world.

We followed that up with a promotional video that our ANCA intern team prepared, encouraging folks to participate in these live ANCA updates.

I truly feel like I have gained so many skills and have been able to develop in a variety of arenas. I have done research, video editing, have attended important meetings, and organized data and important talking points. Throughout this all, our input was always considered and we felt that we were all vital and contributing members of the team.

We had a chance to sit down and talk with Armenian Ambassador to the U.S. Tatoul Markarian, NKR Representative to the U.S. Robert Avetisyan, former U.S. Ambassador to Armenia (and a personal hero) John Evans, amongst others. I've met numerous Members of the Senate and House and have been given the opportunity to see "behind the scenes". All of this played an important role in the growth of my Armenian identity. As we went deep into Armenian issues like Artsakh or the Genocide, I developed a better understanding of the obstacles facing our community and ways to effectively counter them.

Throughout it all, the local community has been extremely welcoming. On July 28th, we all celebrated Khanasor's Expedition and our hosts made us feel right at home. We laughed, sang, and ate all day long, making it one of my most memorable "non-work" moments.

We were lucky enough to be exposed to an American education as well. We had a 4th of July barbeque at the Hovig Saghejian Capital Gateway House – where all our summer interns were headquartered - with U. Yeghisapet and several locals joining in. That's where I had my first US independence celebration and we had that right combination of barbecued ribs and chicken kebab: making it a truly American-Armenian experience.

Alongside the important fact gathering, presentations, food and festivities- it is truly the human connections that make this internship such a unique experience. The ANCA team, colleagues who I now have the honour and privilege to call close friends, are a collection of amazing people that I was lucky enough to work with. From Aram to Kate to Yeghisapet, Chris, Harout and – of course – our Legislative Director / Program coordinator Raffi Karakashian, we were in a Hai Tad whirlwind 24/7 – one which I will cherish for a lifetime.

This is truly a unique experience and I encourage any college or university student to consider taking part. You, much like me, will have a truly unforgettable 8 weeks. □

My Three Weeks at the Hamazkayin Forum.

A message from the Hamazkayin Regional Executive Board of Canada:

The Hamazkayin Student Cultural Forum is heading into its 20th anniversary, in 2014. The forum has its roots tied to the Hamazkayin General Assembly held in Dzaghgatsor, Armenia, in 1994. Its main goal is to create a bridge between Armenian youth, to bring them closer not only to each other, but to our fascinating cultural heritage as well. Suffice it to say, this virtuous initiative has left lasting memories in the hearts and minds of participants and organizers alike since its inception; and the relationships that have been formed as a result, are strong and everlasting. It is an experience that is unique in many respects. If we can sum it up in four words, here is how we would describe it:

Intimate. Informative. Inspirational. Invaluable.

Descriptions aside, the best testaments come from those who have experienced it. We would like to share with you the heartwarming words of two of our participants from Toronto, Chris Joly, and Garen Hasserjian who have taken the time to share their story.



My Three Weeks at The Hamazkayin Forum: An Unforgettable Experience

By Chris Joly, Toronto

During a stretch of 3 weeks, 34 participants and 8 counselors, from 10 different nations came together in Armenia for the Hamazkayin Youth Forum. Going into it, I didn't really know what to expect, or how the events would unfold. Today, I can honestly say it was one of the greatest experiences I have ever had. I wanted to go to the Forum because I believed it would be a great opportunity to learn more about Armenia, its culture, and make new friends. I can say with certainty that the Forum has exceeded my expectations, and I went home with many wonderful memories and made lifelong connections. It was truly an unforgettable experience.

At the Forum, we learned a lot about various topics. We learned that Repat Armenia is an organization that helps people repatriate to Armenia. A workshop that we took part of touched on the topic of what it means to be Armenian. There, we learned about how subjective it is to determine who has the right qualities to be Armenian, and how we are all Armenian despite where we were born. A different set of lectures that we took part of included general descriptions of different churches on our excursions, given by various lecturers, such as Samvel Karapetian at Saghmosavank and Ampert's church. All the lectures and workshops were very well executed.

During the Forum, we were given the opportunity to go on different trips, all of them being enjoyable. Three of the most memorable moments that I experienced on those trips were swimming in Lake Sevan, visiting the Tumo Center, and exploring the history of Artsakh. I remember Lake Sevan's water quite well. Cold. Yet if you show resilience and stay in, the whole thing becomes quite relaxing. Visiting the Tumo Center made me feel proud. We got to see how the students learned about animation and graphic design, and how they applied those skills into creating art. It was a very innovative building with a very noble goal. Lastly, we took the Forum to Artsakh. It was the first time in the Forum's history where the participants went to Artsakh as part of the scheduled events; until this year, a visit to Artsakh was an elective that participants could add on should they wish to. There, we saw many structures, such as Kantsasar, St. Ghazanchetsots Cathedral, and the museum of Dikranagerd. We also ate at Nigol Touman's home and visited the barracks of the Artsakh military.

The trip to Artsakh was remarkable.

Overall, I had a wonderful time during our three weeks at the Forum. I highly recommend the Hamazkayin Youth Forum to all my peers, and hope that they take part in this experience at least once in their lifetime, because they will simply not regret it.

By Garen Hasserjian, Toronto

When I had arrived in Yerevan, only a couple of days before the start of the Forum, I didn't know what to expect from many of the people I was about to meet. It was my sixth time in Armenia, but my first time meeting over thirty Armenians living outside of the homeland. I imagined the experience to be the same as any of the other five trips to Armenia. See monuments and landmarks, eat a lot of khorovadz, and go out during the night. I was wrong. I mean, all of those things did happen, but at the same time, I became friends with people I had never even known about, and the only thing we had in common was our ethnic background. From the very first day, I realized even though I'm meeting people from Australia, Cyprus, Syria, Dubai, etc., I was never expecting them to be so similar to any of my friends back in Toronto. After the first couple of days, I already felt a certain bond with every person in the forum. That's when I started to realize why I was even here. To me, the forum is not about the sites, monuments, and amazing mountain views. Instead, it's about meeting all of these people that live away from the homeland, just like me. It is about unity. We are always told that we, the youth, are the future. This forum shows each one of us that the only way to move forward is to move together. In only two weeks, I managed to learn why I, as a member of the Armenian youth, was so important. Every one of us that are a part of Armenian youth organizations learned how there is so much we can do together to change the future of Armenia. As we approached the final days of Forum, and the final days in Armenia, we spent our last moments together, and realized what a great opportunity and experience our parents and elders had given us. We will all go back with different memories, stories, and impressions of one another, but we will always remember what a difference this trip has made in our lives, and what a difference we can make if we come together and unite in our homeland, Armenia. □

ՀՅԴ ԳԵՄ-ի Կեդրոնական Վարչութիան ՍՐՏԻ ԽՕՍՔԸ՝ ՆՈՐԱԳԻՐ ԱՆԴԱՄՆԵՐՈՒ



Սրտի անհուն գոհունակութեամբ կ'ողջունենք ձեր փոխանցումը ՀՅԴ ԳԵՄ-ի շարքերուն եւ կը շնորհաւորենք ձեզ այս առիթով:

Դուք խոստացաք «պահպանել Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութեան Գանատայի Երիտասարդական Միութեան Ծրագիրն ու Կանոնագիրը, աշխատիլ իր գերագոյն նպատակին՝ ազատ, անկախ եւ միացեալ Հայաստանի համար եւ միշտ ընկերական վարմունք ունենալ բոլոր ձեր ընկերներուն հանդէպ»: Այսպիսի երիտասարդներով է որ ՀՅԴ երիտասարդացը 1933 թուականէն ի վեր կը գոյատեւէ եւ կը շարունակէ բարգաւաճիլ: Ձեր եռանդով ու խանդավառութեամբ նոր թափ պիտի տաք մեր աշխատանքներուն ու ձեր նոր գաղափարներով առաջ պիտի տանինք մեր կազմակերպութիւնը:

ՀՅԴ ԳԵՄ-ի շարքերէն ներս, մտերիմ բարեկամութիւններ պիտի մշակէք ձեր ընկեր-ընկերուհիներու հետ, պիտի սորվիք Հայ Ազգի պատմութեան մասին, մեր հայրենիքին մասին, Դաշնակցութեան մասին, պիտի մասնակցիք քաղաքական գործունէութիւններու ու պիտի դառնաք Հայ Դատի պաշտան զինուորներ, ղեկավար դեր պիտի ստանձնէք թէ կազմակերպութեան մէջ եւ թէ պիտի դաստիարակուիք իբրեւ ապագայ շարքային Դաշնակցականներ:

Նկատի ունենալով որ 2013 թուականը կը զուգահեռի ՀՅԴաշնակցութեան հիմնադիր երրորդութեան անդամ եւ Դաշնակցութեան խիղճի, բարոյական եւ գաղափարական սկզբունքներու մարմնաւորումը խորհրդանշող Սիմոն Զաւարեանի մահուան 100-ամեակին, դուք յատուկ հունձք մը կը ներկայացնէք:

Զաւարեան իր բծախնդրութեամբ եւ խստապահանջութեամբ՝ յատկապէս իր եւ իր աշխատակիցներուն հանդէպ, կը հանդիսանայ դարբինը դաշնակցական տիպարի խստակրօնութեան եւ անսահման զոհաբերութեան: «Դաշնակցականը պարտաւորութիւններ միայն պէտք է ունենայ», կ'ըսէր ան, «իսկ փոխարէնը՝ բարոյական բաւարարութեամբ պէտք է գոհանայ»: «Նուիրուած»ը, որ Զաւարեանի համար կը նշանակէր տիպար կուսակցական, Միքայէլ Վարանդեանի բացատրութեամբ պիտի նշանակէր հետեւեալը՝

«Նախ եւ առաջ կազմակերպութեան տոկուն, չարքաշ աշխատաւորն է, դժուար ճիգերու եւ մեծ զոհաբերութիւններու աշխատաւորը, որ կը հրաժարի կեանքի բռնակալ հրապոյրներէն եւ լիովին կ'անձնատրուի, իր բազմատանջ ժողովուրդի դատին. Հաշուեցէ՛ք այն հազարաւոր կտրիճները, որոնք կուուեցան Դաշնակցութեան դրօշին տակ եւ մեռան «ժողովուրդ», «ազատութիւն» մընջելով... քանիս՞ն են, որ բացառութիւն կը կազմեն Զաւարեանական այս որակումէն... ամէնքն ալ «նուիրուած»ներ են»:

Մեր փափաքը պիտի ըլլայ որ Զաւարեանի օրինակով անսահման զոհաբերութեամբ մօտենաք ձեր միութեանական աշխատանքներուն, ըլլաք տիպար Դաշնակցականներ ու Զաւարեանի «Նուիրուած»ներ: Իբր «Նուիրուած»ներ, եւ ձեր անձնական օրինակով պիտի վարակէք հայ երիտասարդութիւնը եւ առաջնորդէք զանոնք դէպի Հայ Դատի արդար լուծման պայքարի համբաւ:

Բարի եկաք եւ բարի գործունէութիւն:



Թորոնթո - «Սիմոն Զաւարեան» Մասնաճիւղ



Գէմպրիք - «Արամ Մանուկեան» Մասնաճիւղ



Մոնթրէալ - Լաւալ «Լեւոն Շանթ - Բեկոր Աշոտ» Մասնաճիւղ

ՀՅԴ Երիտասարդականի Էլոյթ Տիգրանակերտ

ՀՅԴ Երիտասարդականի պատուիրակությունը 30 նոյեմբեր, 2013-ին, մասնակցեցաւ Թուրքիոյ քրտամէտ «Խաղաղութիւն եւ ժողովրդավարութիւն» կուսակցութեան երիտասարդական թեւի խորհրդաժողովին՝ Տիարպէթիւրի մէջ: Պատուիրակութեան անդամներն էին Ռուբէն Ճանպազեան եւ Սարգիս Տէկիրմենճեան՝ Հայաստանէն:

Խորհրդաժողովին մասնակցելու հրաւիրուած էին Ընկերվարական երիտասարդներու միջազգային միութեան անդամ կազմակերպութիւնները: ՀՅԴ Երիտասարդականի ներկայացուցիչները իրենց կոչը ուղղեցին ներկաներուն՝ նախ հայերէնով, ապա՝ թրքերէնով:

Ստորեւ կը ներկայացնենք էլոյթի հայերէն բնագիրը:

--

Միւրելի ընկերուհիներ եւ ընկերներ,

Առաջին հերթին, Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութեան Երիտասարդական եւ Ուսանողական Միութիւններու անունով, կ'ողջունենք «Խաղաղութիւն եւ ժողովրդավարութիւն» կուսակցութեան Երիտասարդական Խորհուրդին անդրանիկ խորհրդաժողովը: Մեծ պատիւ կը զգանք ըլլալու այստեղ՝ Ամէտ, Տիգրանակերտ. Քաղաք մը որ աշխարհասփիւր հայ ժողովուրդին համար ունի պատմական խոր եւ մեծ նշանակութիւն:

20-րդ դարու սկիզբը, Օսմանեան Կայսրութիւնը կազմակերպեց եւ իրագործեց Հայոց ցեղասպանութիւնը, որուն զոհ գացին մէկ ու կէս միլիոն հայեր: Յեղասպանութիւն մը, որ Թուրքիոյ նորաստեղծ պետութիւնը շարունակեց, ու երբեք չ'ընդունեց. Յեղասպանութիւն մը, որուն հետեւանքով տեղահանուեցաւ եւ սփիւռքացաւ հայ ժողովուրդը: Այս տարիներուն ընթացքին էր նաեւ, որ հայ-քրտական պատմութեան տխրագոյն էջերը գրուեցան:

Երբ Հայոց Յեղասպանութիւնը կը շարունակուէր Արեւմտահայաստանի մէջ, Մայիս 28, 1918-ին, Հայոց Ազգային Խորհուրդը յայտարարեց Հայաստանի առաջին Հանրապետութեան անկախութիւնը, որպէսզի հայ

ժողովուրդը ապրի ազատ եւ անկախ իր սեփական հայրենիքին մէջ:

Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութեան ղեկավարած՝ Հայաստանի առաջին Հանրապետութեան տարիներուն, Քրտական բնակչութեան տրուեցաւ քաղաքական եւ ընկերային ամբողջական իրաւունքներ. Հայաստանի ազգային ժողովին իբրեւ պատգամատուր, ընտրուեցաւ Քիւրտ ներկայացուցիչ մը, հայոց բանակը ունեցաւ Քիւրտ սպաներ, որոնք կազմակերպեցին ու կազմաւորեցին Քրտական կամաւորական գունդեր, եւ այլ բնագաւառներու մէջ քիւրտ բնակիչներուն տրուեցաւ ազատութիւն եւ լայն իրաւասութիւններ: Թէեւ հայոց առաջին Հանրապետութեան անկախութիւնը եղաւ կարճատեւ, միայն երկու ու կէս տարիներ, սակայն ազատ ու անկախ ապրելու ոգին միշտ կենդանի մնաց Սփիւքի եւ հայրենիքի ժողովուրդի սրտերուն մէջ:

1920-ական եւ 30-ական թուականները կը նկատուին հայ-քրտական միջ յարաբերութիւններու ամենէն աշխույժ եւ փայլուն տարիները: Տերսիմի, ու մանաւանդ Արարատի շրջանի Քրտական յեղափոխութիւններու ընթացքին, Հայ Յեղափոխական Դաշնակցութիւնը մեծապէս օժանդակեց Քրտական ազգային շարժումին, տալով Քիւրտ ազատամարտիկներու եւ ժողովուրդին բարոյական հսկայ աջակցութիւն՝ մանաւանդ Քրտական «Հոյպուն» կազմակերպութեան:

Այս օրերուս, Միջին Արեւելքը շատ հետաքրքրական եւ յարափոփոխ անկիւնադարձի մը դիմաց կը գտնուի: Շրջանի արհեստական սահմանները վերափոխուելու հսկայական ճնշման տակ կը գտնուին, իսկ Քիւրտ համայնքը այս խառնակ դրուածքին եւ փոփոխութեան կիզակէտը կը կազմէ: Հայաստանի Հանրապետութիւնն ու իր բնակչութիւնը, ինչպէս նաեւ աշխարհասփիւր հայ ժողովուրդը հետաքրքրուած է այս փոփոխութիւններով ու մեծապէս կրնայ օգտակար եւ զօրաւիճ դառնալ այս գործընթացին: Հայ-քրտական համաշխարհային նոր զինակցութիւնն ու համագործակցութիւնը հիմնուած փոխադարձ յարգանքի վրայ կրնայ մեծապէս օժանդակել մեր երկու ժողովուրդներու իտեալներուն եւ ընդհանուր շահերուն իրականացմանը,

հաստատ այն համոզումով որ յետագային ան կրնայ ճամբայ բանալ աւելի յառաջդիմական եւ բոլորին կողմէ ընդունուած կայուն Միջին Արեւելքի մը:

Միւրելի ընկերներ եւ ընկերուհիներ,

Մենք պէտք է մեր պատմութեան էջերը զարդարող քաջագործութիւններէն օրինակուինք եւ գործուած սխալները երբեք չկրկնենք, չհանդուրժենք մեր դէմ ցցուած անարդարութիւններուն, ու երբ արտաքին ուժեր փորձեն մեր մէջ թշնամութիւն ստեղծել՝ մէկ բռունցք դառնանք՝ վասն մեր անկախ հայրենիքներու տենչերուն եւ վասն մեր ժողովուրդներու յաւերժութեան:

Անգամ մը եւս, մեծապէս կը շնորհատրենք Ձեր անդրանիկ խորհրդածողովը: Մեծ պատիւ կը զգանք Ձեզի հետ գտնուելով մեր պապենական հողերու վրայ: Այս պահուն թող մեր նախահայրերու անյաղթ կամքն ու նուիրումը վարակիչ դառնայ մեր սերնդակիցներու հոգիներուն մէջ, եւ լուսապայծառ օր մը ազատ անկախ տեսնենք մեր հողերը պապենական:

Արտասանուած Թուրքիոյ «Խաղաղութիւն եւ Ժողովրդավարութիւն» կուսակցութեան Երիտասարդական Խորհուրդի կազմակերպած անդրանիկ խորհրդածողովին՝

Նոյեմբեր 30, 2013 - Տիգրանակերտ, Արեւմտահայաստան □



REDUCING THE RISK OF 1988

By: Serouj Abrahamian, AYF-YOARF Western Region Alumnus

Twenty five years ago, on December 7, 1988, a catastrophic earthquake ripped through Armenia, decimating the town of Spitak and its surrounding areas. The quake left more than 25,000 people dead, 15,000 injured, 517,000 homeless, and \$14.2 billion in economic damage.

The horror of that menacing day was just as much a result of human negligence as it was natural causes. International experts concluded that poor building construction, a lack of emergency planning, and inadequate medical care were the main factors behind the earthquake's devastation.

This year, on the twenty-fifth anniversary of the earthquake, a coalition of organizations came together under the auspices of Oxfam in Armenia to remember the victims of that tragedy, and overcome the potential risks posed by such natural disasters. "I was only 13 years old and going to school in Gyumri when the devastating earthquake took place," says Zaruhi Tonoyan, Disaster Risk Reduction (DRR) Program Officer for Oxfam. "I lost my sister that day. We walked to school together but, unfortunately, never met again."

Mrs. Tonoyan explains that many people, whether administrators or students, simply did not know what to do when the disaster hit. "By raising awareness on disaster risk reduction, you automatically protect yourself," she stresses, "and I am thankful that, today, I can contribute to making our communities less vulnerable to natural disasters."

On December 6, the Support to Communities NGO teamed up with Oxfam to commemorate the earthquake anniversary with an emergency drill in the Vayots Dzor community of Arpi. Working in conjunction with the regional rescue department and volunteer community emergency groups, the exercise involved the entire community in a mock earthquake scenario. Residents directly played out how they would act during such an emergency, carrying out evacuation plans, implementing first aid, assisting trapped victims, and putting out fires.

They also worked with Oxfam on a local level, especially with women and youth, to spread awareness and prepare communities to withstand natural disasters. They have organized safety seminars in schools, disseminated information, formed voluntary rescue groups, conducted simulations and worked with local governments on risk assessments and disaster management.

Other organizations such as the Armenian Young Women Association (AYWA) and Foundation Against the Violation of Law (FAVL) have also established green laboratories (houses) in ten communities throughout Vayots Dzor province: Areni, Agarakadzor, Artabuynk, Arpi, Chiva, Horbategh, Martiros, Getap, Yelpin, and Khatchik. These green labs provide a source of non-traditional, resilient crops for local communities to grow and withstand hazardous climatic conditions. A culminating event will be held with the intention to present their crop yields and overview their activities throughout 2013. Such climate adaptation measures are particularly important given the scale of changes to the earth's atmosphere. As a new report by the International Panel on Climate Change (IPCC) indicates, human activity is leading to higher temperatures, rising sea levels, and a greater frequency of meteorological hazards. For Armenia—a country whose agricultural sector has been ravaged by hailstorms, floods, and mudslides—such changing conditions pose dangerous risks.

Furthermore, experience has shown that inequality greatly exacerbates the damage of disaster. The affluent tend to be protected from risks while the less fortunate often bear the brunt of natural catastrophes. It is for this reason that Oxfam and its partner organizations have worked to address the needs of the most vulnerable populations, including rural farmers, women, young people, and the elderly.

In any given year, Armenia faces a 20% chance of a major disaster. This is due not only to its location on a major seismic belt but also to its mountainous terrain. Taking preventive steps to make communities resistant against such risks is both the morally and economically right thing to do. Investing right now in proper infrastructure and risk consciousness will pay off down the line when communities are in less need of rebuilding and international disaster relief.

The 25th anniversary of the Spitak Earthquake should remind us all of the importance of being resilient and prepared in the face of natural catastrophe. If we truly want to commemorate that horrible tragedy; we should not repeat the mistakes of 1988. We should support the grassroots work being done to strengthen the capacity of communities to deal with disaster risk in Armenia while advocating on the national level to review policies and mainstream DRR procedures accordingly. □



Բանաստեղծություններ
Անկիև

Умзр.

[illegible]

Reptile, Spring Lough water

2. Уплате.
 2. Уплате.
 2. Уплате.

tu.

Առաջին հարցը.
Երկու.

Մասնավորապես.
Որ կհետևանքներ ունենա ըստ
դրա համարի կհետևանքներ ունենա

Wasser.

7. too low punctured.

7. *Wapiti* tu ya pambati.
Wapiti pambati hatafu ya *Sungus*.
 Wapiti tu. *Wapiti* ko huu *Sungu*.
 Wapiti huu, *Sungu*. *Wapiti* ko *Wapiti*.
 - *Wapiti*.

- 22 рдмтвр.

22nd LangShy

-geu bangSky
Sukripkeu teu me ureu bangSky.
Wahangpangpang me apang.
Saturu teu me ureu bangSky.
Bangpang me angpangpang.
Spangpang teu me ureu bangSky.
Lhangpang me utupang.
Ngeu teu me. Pkhang ureu bangSky.
2geu k. utupai ge. utupai a ...
-7p. Wawanduk



ԿՌՈՒՆԿԻՆ ԿԱՆՉԸ ՀԵՌԱԻՈՐ ՊԱՆԴՈՒԽՏԻՆ

Թամար Նաճարեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնաճիւղ

Կռունկին կանչը այնքա՛ն գեղեցիկ է: Հեռուն անուշ կը հնչէ, թախծոտ ու տրտում: Մօտենալէն ետք է որ ցնծութեան աղաղակները հոգւոյդ մէջ այրող ազատութեան տենչը կը մեղմացնեն եւ հայրենիքի կարօտը քիչ մը կը հազեցնեն: Իսկ երբ քու դիմաց հպարտ Արարատն է կանգնած, ու կողքիդ՝ Արագածը քառագագաթ, ինքը կը զգաս զօրեղ ու արի: Երբ Արաքսի ափին զուլալ ջրերն ըմպես, մատաղ գառին համեղ մներն ճաշակես, այն ատեն կը զգաս քեզ հպարտ ու արի՝ իսկապէս Հայ:

Գանատայի կեանքս ետիս թողած, 2013-ի ամրան վերջնականապէս որոշեցի հաստատուիլ Հայաստան: «Օտարութիւն» երգելէն ձանձրացած, միակողմանի օդանաւային տումսով ժամանեցի Երեւան: Բաժնուեցայ ընտանիքէս, հեռացայ ընկերներէս, բայց յոյսս միշտ վառ պահելով որ օր մը նորէն պիտի միանանք, այս անգամ անպայմա՛ն հայրենի հողին վրայ: Երկիր մ՝ ունինք մենք այսօր, անկախ Հայաստան. դարեր ամբողջ երազելէ ետք, մեծ հարցական էր ինձ՝ «ինչո՞ւ ապրիմ օտարութեան»: Որոշումս հաստատ կայացուցած, չորրորդ սերունդ ծնելով ապրելէ ետք սփիւռքի օտար ափերուն, վերդարձած եմ իմ ակունքներուս, բախտակից դառնալով ապրելու հայրենի ժողովուրդիս հետ միասին:

Ինչպէս բոլոր աշխարհը, նոյնպէս Հայաստանը դրախտ չէ: Բայց եւ այնպէս ինքնին դրախտ է: Բացատրելը այս իրողութիւնը անհնարին է: Պէտք է ապրիլ այդ: Զգացում մըն է, բացատրութիւնը՝ միա՛յն հողի հաղորդակցութեամբ կարելի: Այստեղ դուն մարդ ես եւ ոչ անանուն հաշիւ:

Արդ՝ հպարտութեամբ կու գամ արտայայտուիլ թէ յետ այսու զբօսաշրջիկ չեմ իմ երկրին մէջ, այլ՝ հարազա՛տ քաղաքացի: Արեւմտահայերէնի խօսակցական ոճիս յատուկ հնչիւնները ինձ կը տարբերեն արեւելահայերէն, սակայն այդ եւս համարելով հարստութիւն, երբ հարց տրուի թէ «որտեղի՞ց եմ ժամանել Հայաստան», անմիջական պատասխանս կ'ըլլայ՝ Երեւանցի եմ: Գանատա եմ ծնունդ, Գանատա մեծացել ու Գանատայի ջուրերն եմ խմել սառնորակ, սակայն ինքս երբեք չեմ զգացեր Գանատացի: Հայաստան ապրելէս ի վեր, արտերկրի քաղաքացի չեմ կարող կոչել ես ինձ: Հայ եմ ու Հայաստանցի, բառին բուն իմաստով:

Պապերս Արեւմտահայաստանէն են, ինչպէս եւ Սփիւռքի մեծամասնութիւնը: Շատերը պիտի ըսէին թէ այսօրուայ Հայաստանը իրենց նախնիկների հողը չէ: Շատերը պիտի մտածեն թէ մեր մի բուն հողն այս օրուայ, որպէս հայրենիքի մէկ բաժինը, հողն ու շրջանը չէ իրենց նախահայրերու: Այս մտայնութիւնը անտեղի ու չափազանց վտանգաւոր է: Մոռցուած կամ չիմացուած իրականութեան մը առաջ կը գտնուինք: Այսօրուայ Հայաստանցիին պապերու մէկ բաժինն ալ Մուշէն, Արտահանէն, Կարսէն, Էրզրումէն, Մասունէն կամ այլ Արեւմտեան Հայաստանի հողերէն գաղթական եկած ու հաստատուած են ճիշդ ցեղասպանութեան որպէս արդիւնք: Նոյն ճակատագրի բախտակիցն է այսօրուայ Հայաստանցին: Այս հողը մեր փառաւոր անցեալէն իբր նմուշ մնացած տասը տոկոսն է ամբողջական Հայաստանի: Մերն են մեր ձեռքերով հիւսուած եւ այսօր կիսաքանդ բերդերու, վիշապաքարերու ու ժայռապատկերներու միջոցաւ ամբողջացող հայոց պատմութիւնը: Միթէ չէ՞ն հասկնար մեր ազգակիցները թէ այդ անպատասխանատուութիւնն է որ օրն ի բուն կը քանդէ այս երկիրը: Մեր ապագայի միակ կերտող ուժը մեր միակամութիւնն է, մեր բոնցկուածութիւնը:

Արդ՝ եթէ իսկապէս կ'ուզէք տեսնել հայրենիքը Հայու աչքերով, եթէ կը փափաքիք հասկնալ ձեր իմացականութեան մէջ բացթողուածը, կը հրաւիրեմ բոլորդ հայրենիք: Հրամեցէ՛ք Հայաստան: Ան, իր զաւակներուն կարօտով, կը սպասէ բոլոր Հայերու վերադարձին: Եկէ՛ք պահպանենք մեր ունեցածքը, մեր բուն մը մնացած անփոխարինելի գանձերը, մեր ինքնութիւնը: Ծաղկեցնենք մեր դաշտերն ու ձորերը, մեր ձեռքերով հերկենք մեր հողերը ու պայքարինք այս անգամ ոչ թէ ազատութեան համար, այլեւ՝ դրախտավայր Հայաստանի տեսլականով:

Կռունկին կանչը այնքան գեղեցիկ է, այնքան կարօտով ու տխուր հրճուանքով լի: Կը սպասէ պանդուխտ զաւակներու վերադարձին, աչքը ընդմիշտ յառած ճամբին: Իսկ դուք, սիրելի հայեր, ե՞րբ պիտի ընդառաջէք իր այս խնդրանքին: Լսելով կրունկին կանչը, ձեր քայլերը թող ուղղուին դէպի մեր բոլորին հայրենիքը՝ Հայաստան: □

Ինչու՞ Մեր Երիտասարդները Հայերեն Չեն Խօսիր Իրարու Հետ

Արփի Ագրլեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնաճիւղ

Անունս Արփի Ագրլեան է: Ես 11րդ դասարանի աշակերտուհի եմ Հ.Օ.Մ.-ի Ամենօրեայ Վարժարանէն ներս: Ուրախ եմ, որ Յունիս 2015 թուականին, մաս պիտի կազմեմ շրջանաւարտներու 10րդ հունձքին: Ապագային՝ կը փափաքիմ զանազան լեզուներ սորվիլ, դեսպան դառնալ, եւ Հայաստան՝ ատամնաբուժական դպրոցներ եւ մարդկային իրաւունքներու զարգացման նուիրուած հաստատութիւններ եւ կազմակերպութիւններ հիմնել:

Ամէն օր, երբ ազատ պահերուս դպրոցի միջանցքներէն կը քալեմ կամ երբ «Աշակերտական Խորհուրդի» պատճառով՝ կ'աշխատակցիմ մեր աշակերտներուն հետ, կը նկատեմ, որ անգլերէնը կը լեցնէ ականջս, իսկ մեր մայրենի հայերէն լեզուն կը լսուի միայն ու միայն հայերէնի դասընթացքներուն: Նաեւ յայտնի է, որ նոր սերունդը շատ աւելի պարզ մակարդակի հայերէն կը խօսի, եւ այսպէս կը մասն անգիտակից հայերէն լեզուի ճոխութեան եւ հարստութեան: Հայերէն լեզուի, գրականութեան, եւ պատմութեան ուսուցիչները անդադար կ'աշխատին, մեր մէջ ներշնչելու սերը հայ լեզուին, բայց դժբախտաբար, իրենց ջանքերը ընդհանրապէս կ'անտեսուին:

Այս հարցերը լուծելու համար, կարելոր է հասկնալ, թէ ինչու մեր երիտասարդները հայերէն չեն խօսիր իրարու հետ: Ինչու՞ հայ ազգի երկու զաւակ, գիտնալով, որ մէկը միւսին կրնայ հասկնալ հայերէն խօսելով, իրարու հետ անգլերէն կը խօսին: Առաջին անգամ ըլլալով չէ, որ այս նիւթը կը քննարկուի, եւ զանազան գաղափարներ արտայայտուած են մեր գաղութէն ներս: Շատերէն լսած եմ, որ պատճառներէն մէկը այն է, որ խառն ամուսնութիւնները շատցած են մեր գաղութներէն ներս: Այո, շատցած են խառն ամուսնութիւնները, բայց այս չի նշանակեր, որ այս ընտանիքներու երեխաները հայերէն խօսելու դժուարութիւններու պիտի հանդիպին: Ընդհակառակը՝ այս ծնողները շատ լուրջ որոշումներ պէտք է առնեն: Անոնք են, որ պէտք է որոշեն, թէ հայկական ինքնութիւնը որքանո՞վ կը փափաքին պահպանել: Կարելոր է նշել, որ զանազան պարագաներ ալ կան, ուր հայու հետ ամուսնացած օտար ծնողը հպարտ է իր զաւակները հայկական դպրոց ուղարկելով: Միեւնոյն ատեն, կան նաեւ բոլորովին հայ ընտանիքներ, որոնք կը քննադատեն հայ դպրոցները եւ կը մերժեն իրենց զաւակները այս վարժարաններէն ներս արձանագրել: Անոնք կը մտածեն, որ հայերէն լեզուի ուսուցումը անիմաստ է: Այս մտածելակերպն է, որ պէտք է անմիջապէս փոխենք: Պէտք է սփիւռքահայ դպրոցներ յաճախողներուն թիւը բարձրացնենք:

Երիտասարդներուն որոշումներն ալ կը բարդացնեն այս հարցը: Դժբախտաբար, երիտասարդներու միջեւ տարածուած է այն կարծիքն ու մտածելակերպը, որ հայերէն լեզուն խօսիլը կարելոր չէ եւ իրենց

ապագաներուն համար նպաստաւոր պիտի չըլլայ: Ումանք կ'ըսեն, որ Գանատա կ'ապրինք, ուր միայն անգլերէնն ու ֆրանսերէնը պիտի գործածուին: Ուրիշներ կ'ըսեն, որ հայերը քիչ են, եւ այս պատճառով կը թերագնահատեն հայ լեզուի արժէքը: Կեանքիս մէջ տակաւին չեմ լսած ասկէ աւելի սխալ մտածելակերպ: Ինչպէս՝ կարելի է այս հայ երիտասարդներուն հասկցնել, որ ազգին մշակոյթի եւ լեզուի պահպանութիւնը կ'ապահովէ հայ ժողովուրդի ապագան ու զարգացումը: Ինչպէս որ ծառը չի կրնար առանց զօրաւոր ու ամրացուած արմատներու մեծնալ, ապագայ սերունդները չեն կրնար ամբողջական ու կայտառ կեանք ապրիլ առանց հայ լեզուի, հայոց մշակոյթի, եւ Հայ Դատի պահպանութեան: Թերեւս այս մտածելակերպը կրնանք կենդանացնել եթէ հայ երիտասարդութեան մէջ տարածուի ազգայնական հպարտութիւնը: Նաեւ շատ նպաստաւոր պիտի ըլլար յաւելեալ կապակցութիւնները մեր պապենական հողերու, հայրենիքի՝ Հայաստանի հետ: Զանազան միջոցներով պէտք է հասնինք մեր նպատակին: Պէտք է քաջալերենք, որ մեր նոր սերունդը հայոց գրականութեան նուիրուած հաւաքոյթներու մաս կազմեն, հայկական պարախումբերու մասնակցին, եւ հայ միութիւններուն հետ կամաւոր գործունէութիւններ տանին: Այսպէս, ո՛չ միայն կը սորվին հայ մշակոյթի եւ յաջողութիւններու մասին, այլ նաեւ կ'ընդլայնեն իրենց հայ բարեկամներու շրջանակը, որոնց հետ հայերէն խօսելու պատեհութիւնը պիտի ունենան:

Յաճախ կը մտածեմ Վարդան Մամիկոնեանի կամ հայ ֆէտայիներուն մասին, որոնք իրենց կեանքը նուիրեցին, որ մենք հայ մասնք ու կարենանք պահել մեր կրօնքն ու լեզուն: Իրենք ինչ՝ պիտի ըսէին, եթէ լսէին մեր երիտասարդներու մասին այս ցաւալի իրողութիւնը: Ուրեմն, մենք՝ հայրենասէր երիտասարդներ, երբեք չմոռնանք Մուշեղ Իշխանի թանկագին բառերը եւ հպարտանա՛նք մեր ինքնութեամբ:

«Քանի՛ դարեր եւ քանի՛ ճարտարապետ հանճարներ

Աշխատեցան անոր տալ վեհութիւն, գեղ ու պերճանք,

Քանի՛ գեղջուկ բանուորներ տքնեցան տիւ եւ գիշեր,

Որոնք թաղուած են հիմա մոռացութեան մութին տակ:

...

Հո՛ն է միայն, որ կրնայ գտնել ամէն հայ կրկին

Խաժամութիւն մէջ օտար՝ կորսնցուցած իր հոգին,

Անցեալն անհուն եւ ներկան, նոյն իսկ մթի՛ն ապագան...» □

WHO WILL BE *OUR* MANDELA?

By Dr. Nadia Injeyan-Tatikian

In 1918, a fledgling Armenia was drawing its first breath, rising like a phoenix from the ashes of Genocide. Its protracted and painful birth was celebrated by an incredulous population who battled tenaciously to ensure the newborn nation's survival.

Almost 8000km away, another baby was also drawing his first breath. In a tiny village named Mvezo, along the Mbashe River of South Africa, Nelson Rolihlahla Mandela was born. Although he was distantly related to his tribe's royal family, one of thirteen children, his birth seemed inconsequential. Who could have known that God had sent South Africa a beacon, a son who would rise against the regime's tyranny and oppression; who would endure 27 years in jail for refusing to compromise his beliefs and vision; who would emerge at age 71 to reign over his people and deliver them from the clutches of apartheid; who would become an international icon, symbolizing Man's struggle against inequality.

I reflect upon his death, sitting at my kitchen table, staring out the window. It is a sunny day, and the sun will probably shine tomorrow as well. Such is the cruel irony of life. Someone monumental has died; someone who lived by uncompromising standards of integrity and humanity; someone who fought to establish the principles of social justice, liberty and democracy in his beloved South Africa; someone who had garnered so much love and respect, that the sheer volume of mourners, dignitaries and heads of state arriving to pay their respects may well eclipse the funeral of Pope John-Paul II. This rarest of

leaders has died, yet there is not a wisp of cloud in the sky to match our collective melancholy. Perhaps though, the blue skies are fitting, a celebration of the legacy he left.

My thoughts turn to my beloved Armenia as they often do lately. Twenty two years ago when Armenia seceded from the Soviet Union declaring independence, our people were exhilarated, filled with dreams and expectations. Today those dreams are increasingly tempered by disillusion. It is not our hostile neighbors, nor even the conflicting world interests holding Armenia hostage, that bother me. Although worrisome, these problems are surmountable. What weighs most heavily upon my shoulders is the uninspiring, ineffective and visionless politicians; the severe internal corruption; the persistent migration of disenchanted citizens abandoning Armenia for anywhere else.

I see a subtle falter in the step of Armenia's Diasporans; a weariness in their unwavering support. We carry a torch, aflame with national responsibility and idealism. I have coached my children, since infancy, on the importance of this torch, readying them to take it from my hands when I can no longer lift it high. This torch feels heavy lately. I too am faltering and worried. I wonder what Armenia will look like when I am gone. Will it be the vibrant nation we collectively strove to establish? Or...weakened by an alarming and accelerating hemorrhage of citizens, impoverished and raped by its oligarchs and politicians, and abandoned by a disheartened diaspora unable to effect political change, will it become a footnote in history?

Since our independence twenty-two years ago, Armenia's population dropped from 3,700,000 to under 3,000,000. When one factors in the natural growth rates and repatriation rates, the picture looks even bleaker. In 2013 alone, over 100,000 people emigrated. The United Nations Population Fund predicts that if current trends continue, the population will shrink to 2.3 million by 2050. If this rate is sustained, we will not remain viable as a nation. The next twenty years will be decisive.

Oh Nelson, I call out silently, if only you had been born 8000km northeast of Mvezo. Armenia needed a leader like you; it still does. A leader whose vision inspires and unites, whose guiding hand leads with fortitude and integrity. With such politicians at our helm there is nothing we could not achieve. History demonstrates the greatest periods of prosperity and progress for nations are linked to inspirational leaders. Great Armenian visionaries, writers and leaders are found interspersed everywhere in our history pages even in the darkest chapters. I have to believe, in this crucial point of our history, they will rise again. Who will be our Mandela? □

"It always seems
impossible until
it's done."

Nelson Mandela (1918-2013)

Մեր Լեզուն

Տարօն Պարոյր Հալաճեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնաճիւղ

Ազգի մը արմատները կը սկսին իր յատուկ լեզուէն:

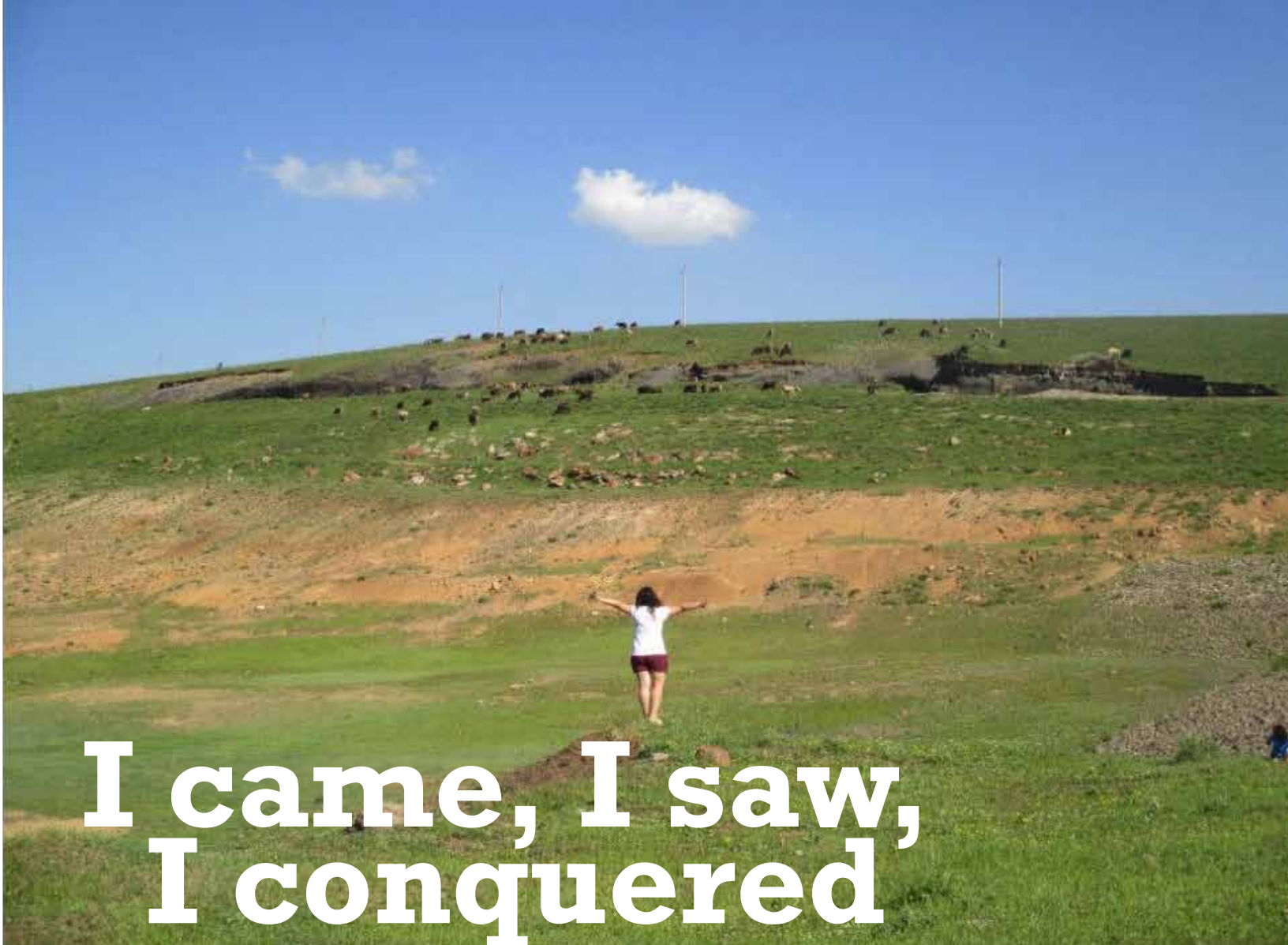
Հայկական այբուբենը աշխարհի ամենէն հիներէն է, եւ այդ պատճառով է որ մենք իբր Հայեր, մեր լեզուն ու գրականութիւնը վառ պէտք է պահենք, մասնաւորապէս այս խառն-ազգակից երկրէն ներս: Ազգի գոտ հարստութիւնը իր լեզուն է, եւ որպէսզի կարենանք մեր մէկ հատիկ լեզուն կենդանի պահել, պէտք է ջանանք ոչ միայն խօսակցութեան ատեն օգտագործել, այլ նաեւ կարդալ ու գրել, որ գերի չդառնանք նոյնացումի: Ուստի, պէտք է մեր նպատակը ըլլայ մեր լեզուին պաշտամունքը, չկորսնցնելու համար մեր ինքնութիւնը, եւ աւելին՝ դառնալու օժանդակներ Գանատայի բազմաթիւ ազգութեան:

Մակայն հարկ է նաեւ սերտել եւ իմանալ այլ լեզուներ ու գրականութիւն, որովհետեւ այդ ալ մեզի նոր գաղափարներով կը հարստացնէ եւ կը բազմապատկէ մեր գիտութիւնը: Մի քանի օրեր առաջ, երբ հեռատեսիլէն լուրերուն կը հետեւէի, տխրութեամբ իմացայ որ Թորոնթոյի World's Biggest Bookstore-ը պիտի փակուէր: Այս եւս մեզի ցոյց կու տայ որ տպագրութիւնը մեռնելու վտանգին տակ է: Համակարգիչի պատճառով գիրքերու տպագրութեան եւ գրադարաններու հարստութիւնները չեն գործածուիր: Պէտք է ջանք թափենք որ գրականութեան ասանդակն հարստութիւնը ժայ մեր մշակութային կեանքերէն ներս կանգուն եւ ուժեղ, եւ ոչ միայն տօնակատարութեան կամ հանդիսութեան օրերու համար, այլեւ ամենօրեայ կեանքի պայծառացումի համար, վերածելու Հայ լեզուն մեր ազգին գորաւոր վահանը:

Որպէս նոր սերունդի ներկայացուցիչներ, դժ յանդիման կը գտնուինք շատ մը մարտահրաւերներու, որոնք մեծապէս կը չարչրկեն մեր միտքերը եւ որոնց լուծումին համար կ'ապաւինինք նաեւ ձեր մտածութեան եւ լուծումի առաջարկներուն: Որպէս «Արծի»ի խմբագրական կազմի

աշխատակիցներ, ջերմօրէն կը փափաքինք լսել ձեզ ստորեւ ներկայացուած հարցերուն մասին, որոնց մանրամասնեալ համադրում-պատասխանը խմբագրութեան կողմէ պիտի ներկայացուի հանգամանօրէն մեր յաջորդ թիւին մէջ:

- Հպարտութեամբ յաճախակիօրէն օգտագործել հայերէն խօսակցական լեզուն:
- Հայերէն լեզուի խտացեալ դասընթացքներու կազմակերպումը չափահասներու համար:
- Հայերէնի չգործածութիւնը պիտի առաջնորդէ մեր լեզուն կորուստի (մեռեալ լեզուներու շարքին):
- Կազմակերպել ձեռնարկներ ազատ արտասանութեան եւ նոյնիսկ ընթերցումի:
- Հրաւիրել գաղութին ծանօթ մտաւորականներ, որպէսզի երիտասարդներու կամ պատանիներու խումբին հետ ընթերցեն կարճ յօդուածներ կամ գրութիւններ:
- Միասին լսել ու դիտել հետաքրքրական հայկական տեսանիւթեր կամ տեսերիւզներ եւ քննարկել նիւթը վերջաւորութեան:
- Քաջալերել երիտասարդները որ իրենց text եւ e-mail-ները հայերէնով դրկեն:
- Ընթերցանութեան յատուկ կայքէջ ստեղծել ուր համադրուին ընթերցելի յօդուածներ, համառօտուած գիրքեր յայտնի գրողներէ, ուր երիտասարդին նաեւ տրամադրելի ըլլայ ալազան նիւթեր:
- Կայքէջին վրայ Comment-ներու մաս ունենալ որպէսզի մարդիկ աւելիով արտայատեն իրենց միտքերը ու տան թելադրութիւններ: □



I came, I saw, I conquered

By: Nairi Sharabkhanian, "Simon Zavarian" Chapter

He scrunched his nose and raised one eyebrow.

"Why would you leave your rich life to come volunteer here?"

I was shocked. No one has ever referred to my life as "rich" and besides that, this was the first time someone was questioning my decision to come to my homeland for a 14-week volunteer service.

I sighed and replied, "Why not?"

One of the greatest difficulties in my life has been my identity. I am an Armenian living in a non-Armenian country, how could that be? I have devoted my entire life to teaching my Canadian "odar" friends about my culture and my people. I feel like it is my duty to return to my homeland and share my skills and talents with my own people.

"Are you getting paid?" he asked. "No," I said. "You're crazy for working here and not getting paid."

Did this man really think I would only come here to get money?

"I understand life is difficult here," I replied. "But every country has its issues. I'd rather live, with some struggles, in my homeland than in any other country."

I volunteer because I care, because I'm human, and because this

was the idea that I was brought up with in my household. I didn't come here to change the country or the people. I came here to change myself, change my views of Armenia. The best way to understand Armenia is to live here. That's why about 8 months ago I decided it was time for me to come and learn about my country and applied to Birthright Armenia, which ended up being an experience of a lifetime.

I CAME to Armenia to be with my people. By the end of my stay, I SAW Armenia from a completely different perspective than when I initially began my journey. Furthermore, I CONQUERED my fears and did something that only few Armenians have done in my community.

My four months in Armenia has been a journey. Feelings of confusion, frustration and being overwhelmed almost all the time became commonplace. I conquered another fear that I discovered in Armenia, my own journey of self-discovery. Although I was in that taxi for only 5 minutes it felt like hours. A million emotions were triggered by this man's comments and soon I found myself wanting to tell him to keep driving me around so I can continue to tell him how lucky he is to live in a country that belongs to him. □



SHANTIMIX PRODUCTIONS



MODEL: NATALIE KHACHATRIAN



INFO@SHANTIMIX.COM
416.854.7875



PHOTOGRAPHY
LIGHTING
DJ SERVICES

